

Анна Стремінська

Це питання до Бога...

* * *

Мамо, таке буває в житті? Скажи: не буває!
Таке буває тільки у книжках та фільмах,
у фільмах та книжках!
Та ще й у театрі таке буває на сцені –
війна та й жахіття завжди буває на сцені!
А ми сидимо у партері та дивимося хоробро,
та ще й жуємо цукерки, і шелестять обгортки.
Мамо, чому наш будинок чорний?
Мамо, де ми будемо спати?! –
Ми будемо спати сьогодні в шпиталі,
де будуть наше життя спасати.
Бо ми живемо давно у фільмі,
ми живемо давно у книзі, ми живемо давно на сцені.
Квіти та іграшки люди несуть до будинку,
де ми жили ще учора...
Квіти та іграшки – по всій країні
до залишків наших гарних будинків.
Наших будинків з паперу, з картону.
Бо наше життя наскрізь бутафорське.
Книжка наша зовсім згоріла,
сторінки обвуглені вітер гортає.
Тільки якась жаліслива тітка
поставить вранці слізливий смайлик.

* * *

Дан тебе белый день, белый день.
Делай с ним что хочешь – входи
и живи. Хоть ешь ты его, как хлеб,
хоть как сахар ты его в чай клади.

Дан тебе белый свет, белый свет.
Дан тебе летящий снег, чистый снег.
Хоть пиши на нем стихи о любви,
хоть рисуй на нем углем, человек.

Строй свой дом, живи по уму,
этот мир читай как книгу, листай.
Мандарины продавай и хурму,
хоть бутылки ты в ларьке принимай.

Да хоть лекции читай, хоть трамвай
ты води. Но зачем красишь снег
чем-то красным?! Не отмоешь вовек.
Черно-красный снег, лежи и не тай!

Красный снег, всему свету скажи,
как в солдате билась юная жизнь.
Ты лежи, как флаг красивый УПА,
расскажи, как на тебя он упал.

И дана тебе темная ночь,
человек, накройся ею и спи.
Но ничем тебе не помочь,
и рассвет скомандует: пли!

* * *

Сотрясается мир от взрывов и войн,
и поверхность Солнца бурлит.
И везде нам слышен то крик, то стон –
кто бежит в Париж, кто в Берлин.

Мы сидим и пьем золотое вино,
что впитало любовь и покой.
Нам согреть немного друг друга дано,
и над нами луч золотой.
Мы замерзли давно, и внутри мезозой
в каждой из наших душ.
И внутри у нас поет козодой,
и внутри у нас мрак и глушь.
Но пока у нас есть золотое вино
и пока мы сидим за столом,
мы окутаны светлым счастливым сном,
мы способны делиться теплом.
А вокруг бомбежки, потопы, тьма,
и вселенский гудит ураган.
Ты не дай нам, Боже, сойти с ума!
Пусть наполнится солнцем стакан.

* * *

Темрява, лід і темрява...
Крізь неї раптовий вогонь.
Лід, щоби нас заморозити,
вогонь, щоби нас спалити!
Холодно, Господи, холодно!
Жарко, Господи, жарко...
Що, хохли, не вимерзли?!
Ось вам розбиті вікна.
Ось вам пожежа – зігрійтеся
на останках ваших домівок!
Минуле горить, минуле –
квартира, де мама жила,
старі фотографії,
сервізи горять в сервантах,
портрети, шпалери в квіточку.
Батькові дістають з руїн
те, що залишилося від дочки.

Матері з фронту приходить
те, що залишилося від сина.
Страшним питанням зяє
пролом у сталінському будинку.
Через нього видно небо,
через нього видно зірки,
вранці там видно хмари.
Це питання до Бога...
А відповіді немає.
У проломі помітні залишки
затишного життя.
Лід, щоби нас заморозити.
Вогонь, щоби нас спалити!
Холодно, Господи, холодно!
Жарко, Господи, жарко...

